

SZENTES ÉS VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

● Egyes lappeldányok kizárólag Schönfeld A. könyv- és papirkereskedésében kaphatók. ●

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
negyedévre 1 forint 25 kr., félévre 2 forint 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. t. 306. sz., Sonnenfeld Sámuel úr házában,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyilvántéri közleményeket
a kiadóhivatal
mérsékelt árjegyzék szerint számít fel.

Az impresszárió.

Mikor a komédiás a maga mutatóványaiban már bizonyos hírnévre tett szert; mikor elérte a határt, hogy a mestersége kezd művészet-számba menni: rendesen kiszakítja magát a vándortruppok kötelékéből és — ahogy mondani szokás — a maga szakálára kezd dolgozni, vagy ügyes impresszárióval egyesül, akinek kenyérkeresete, hogy a komédiás-művészekkel vándorútra kelljen, itt-amott egy-egy fellépésüket rendezze, őket a nagyközönségnek bemutassa.

Az impresszárió, természetesen, szintén művész: a reklámszínés nagymestere. A komédiás vásári portéka az ő kezében: ezen a portékán pedig a legtöbb esetben szintén csak úgy lehet nagy hasznót kiűzni, ha felmagaasztalja, mint a cigány a lovát és megüti mellette a komédiások szokott eszközt: a reklám nagydobját.

Sima Ferenc, mint politikai komédiás már nem csak híressé, de bizvást mondhatjuk: hírhedtté is lett. Hozzá foghatóan ügyes cigánykerékhangyó nem igen kerül a közéleti cirkuszban, mert vele megesett már az is, hogy a páros napokon itt-

hon, Szentesen függetlenségi 48-as pártelnök volt, aztán a pártatlan napokon egy hirtelen szaltómortáléval odaát termelt Kun-Szent-Mártonban, hogy ott meg — változatoság kedvéért — kormányparti kortesszolgálatokat tegyen.

A kóklerségben még fényesebbek mutatóványai. Képes, hogy teste itthon Szentesen függetlenségi eskedjék, míg a lelkét eltelegrafálja Mezőtúrra Ugronista léleknek.

Politikai cédaság dolgában pedig ma már olyan mester, aki egész iskolát teremtett: a magukat jelölt korokban függetlenségieknek hazudó, megválasztatásuk után azonban tényleg Ugronpárti Apponyisták szektájának iskoláját.

Az új hermafrodita politikai iskola ugyan ma még kevés hívet számol: a mesteren kívül Balogh Jánost és Hegyi Antalt. De bizonyos, hogy — mint minden gazféle, ez is hamar el fog burjánozni, teljesen megmélyezvén a magyar parlamentáris eddig e részben szűztiszta mezejét.

Természetes, hogy a közéleti komédiásságban már művészi tökélyre

és hírhedségre vergődött Sima Ferenc is szükségét érzi, hogy olykor-olykor impresszárióval mutassa be magát a nagyközönségnek, aki megüsse mellette a reklám nagydobját. És ugyan találhatna e a politikai reklámszínés terén gyakorlottabbat annál, aki neki is mestere, mintaképe volt kezdetül: Horváth Gyulánál?

Impresszárióul maga mellé veszi hát Horváth Gyulát, aki is aztán az általa szabadon idomított közéleti komédiás a következőképen árulgatja — dicséregti a jámbor horgosi földműveseknek:

„Tessék, tessék, tessék beszélni! Itt látható az általam legjobban becsült *szilárd rendíthetetlen elvű* Sima Ferenc, a közéleti cirkuszban általam szabadon idomított, telivérnépszerű, ahire mulhatlanul *szüksége van* a magyar parlamentnek. Tessék, tessék, uraim! Sima Ferenc sikraszáll minden hatalommal a *jög és igazságért*. Nem szegyen-e, ha ellenfelei azzal rágalmazzák, hogy törvényt nem tisztel, hogy kész lázítani a közhatalóság ellen? Pedig ő a népből eredt. Telivér, urraink, telivér! Istentől nyert adományait a nép joga és

TÁRSASÁG.

A csontváz.

(Folyt. és vége.)

— No jó. A csontvázat akárminő úton el fogom lopatni s meglássuk az eredményt.

Másnap, míg Adorján betegeit látogatta, szolgálja megvesztegetésével sikerült a bárónak a csontvázat észrevétlenül ellopni.

Skott hazatért. Szobájába lépve, íróasztalához ült; fogadta a betegeket s megvizsgálva őket, írt nekik orvosi rendelvényét. — Utolsóinak egy sápadt, beesett arcú férfiú maradt. Mintegy 25—30 éves lehetett. Szakadatlanul köhögött s a melléből sajátságos hörgés hallatszott. Oly száraz volt, mint a venyige; az élet már csak halni járt belé. Alig tette át a lábát a szoba küszöbén, az orvos ezzel fogadta: »Uram, ön nagy beteg!«

— Sorvadok, — felelt a beteg.

Skott ülésel kinalta meg, s aztán beszédbe ereszkedett.

— Öt évvel ezelőtt — mond a beteg — a legegészségesebb ember voltam s azt hittem, hogy egyedül én élek s többi embertársaim csak tengenek. Völegény voltam, egy bubajos, szöke gyermek völegénye. Szívem vágya, hogy egymáséi lehessünk — teljesült. Boldog férj lettem! De csakhamar megirigyelte a pokol mennyei boldogságomat, s elküldte a kísértő sátánt. Ném a csabítás törőre esett, megcsalt, megvalazott s végre egy napon arra ébredtem, hogy a csalfa,

hítségű nő megszökött. Szívem sebei fajtak, lelkem emésztő langokban égett s hiába kerestem enyhítő balzsamot; de sehol sem találtam. Ekkor borivásnak, dözsolesnek adtam magamat, míg évek múltával megfogamzott bennem a halál csiraja.

Az orvos feszült figyelemmel hallgatta végig a beteg kínos panaszát, majd nagyot bólintva fejével, felsóhajtott.

— Ures, azok az asszonyok!

— Talán orvos úr is csalódott?

— Fajdalom!

Könyv toltult szemébe s harmat módjára gördült le arcan. Zsebkendő huzott elő s felitatta a lelki gyötrellem által kiszajtott jeges könyeket, aztán megindult ajkan a beszéd.

— Forró nyári nap volt. Hirtelen szél tamadt, csakhamar sötét felhők tornyosultak az égen, aztán dörgött, villámlott s megeredtek az ég csatornái, zúgott a zapor. Szobám ablakából néztem a vihart. A mint így elmerengve tündöttem a zord időn, hirtelen egy kétségbeesett leánykát pillantottam meg az utcán, de csak alig vettem észre, nyomban vakító villámekázás kapraztatott el s egy irtózatos dörrenés és egy éles sikoly ütötte meg fületem. Azonnal az utcára rohantam. Itt iszonyú kép tarult szemem elé; a leányka hosszan elnyúlt testtel, göresösen rángatózva hevert az útca kövezetén. A szomszédház udvarába csapott le a villam s ennek a szele érintette szegény leánykát. Felkaptam s szobamba vittem, hol nemsokára visszanyerte eszméletét. Ekkor megneveztem előtte magamat s felajánlottam

karomat, hogy haza, otthonba vezessem. E perctől fogva sajátosság rokonszenvet éreztem iránta, mely később égető szerelemmé vált. Szerettem, a mint csak szeretni lehet; pedig csak szegény — varró-leány volt.

— S talán nőül is vette?

— Igen, nőül vettem.

— És ő megcsalta ön?

— Ugy van! Ő megcsalt.

— S ön feledte, kitörölje szívéből meg az emléket is?

— Oh nem! . . . A ledérség, a csalfa hítségés, alonkság, oly női betegség, melynek orvossága van. En tudtam e baj orvoslását és sikerrel végeztem. Ném ma már jó és hü. Nem bont és köt többé frigyeket a csalfa szemszagar, nem csabit többé titkos bunre az igéző eper-ajk.

— Ah! uram, a mit ön mond, az lehetetlen!

— Való! . . . Jöjjön s én bemutatom önnek egykor csalfa, bunös s most szelid, ártatlan, hü és igaz hitvesemet.

Ezzel karon fogta a sorvadó beteget s bevezette a legelső szobába, aztán megragadta a fekete függőnyt s félrerántotta e szavakkal:

— Ime hitvesem!

Az üvegszekrény üres volt.

Adorján kövé meredve rémült, tekintetét vetett az üvegszekrényre, majd fulhasogató kacagásba tört ki s torokszakadtából ordított:

— Megöltém és mégis megszökött!

szabadsága érdekében használja fel. Tessék, tessék!

Aztán, hogy neveltjét még kelen-dőbbé tegye, nekiesik a politikai impresszárió Zsilinszky Mihály főispánnak, szembe állítja őt az általa idomított Simával és így üti tovább a bumberdöt:

„Ismerek én még valakit e vármegyében, ki szintén telivér népuredetű, ez Zsilinszky Mihály főispán. Nevelni akartam ezt is, de nem engedni magát általam idomítani. A nép bizalma útján emelkedett fels jutott ahoz, hogy a hatalom figyelmét magára vonja. És ez az ember a nép bizalmát s a kormánytól nyert hatalmát mindig a nép ellen igyekezett felhasználni a hatalom érdekében. Tessék, tessék urrain! Válasszatok: Zsilinszky-e vagy Sima?»

És a jámbor horgosi népe, ahogy a reklámdob a »Szentesi Lap« f. évi 90-ik számában dübörgi: rendkívüli hatással volt ez az összehasonlítás, a jól dresszírozott Simát *leirhatatlan* lelkesültséggel élte, a másikat, Zsilinszkyt *nem élte* senki; sőt a reklámdob megjósolja, hogy: nem is fogja éltetni e vármegye közönsége soha!

Soha! soha! Nem és nem!!! Hát hiszen, tudnivaló, hogy a reklámszínálás legegységesebb fegyvere a nagy dob, eszköze a lárna, nagy hűhó semmiért és minden idők impresszárió nagyhangú valótlanosságokkal igyekeztek mindenkoron kelendőséget biztosítani a maguk portékájának.

De a mit ezen a téren Horváth Gyula nyújtott a jámbor horgosiaknak, az még a reklámszínálás művészetében is ritkítja párját, mert úgy mint ő, talán soha egy impresszárió sem üttötte arcul az igazságot.

Azt mondta ugyanis, hogy mikor Sima Ferenc ő mellette, a hatalmas kormánybiztos mellett szolgált, ő vele is szembeszállt meggyőződése mellett.

Horváth Gyula tudja pedig a legjobban, hogy ebből az állításból egy betű sem igaz.

Igenis, Sima Ferenc marta, harapta, rugdosta a kormánybiztoságot, amíg a hatalmas kormánybiztos be nem tömte a száját egy 2000 ft évi fizetéses zsiros hivatalkonccal, békóba nem verte a rugdalózó lábait egy kis ideiglenes társulati igazgatói állással; de onnan túl aztán nem Horváth Gyula mellett, hanem *alatta* szolgált, mint annak *vak*, engedelmes eszköze, udvari dicsimnuszgyárosa, hűséges és — ki mondhatjuk — legtanulékonyabb tanítványa.

Horváth Gyula azzal dicséri fel Horgoson a portékáját, hogy *szilárd rendíthetetlen elvű ember*, aki nem hizeleg soha a hatalomnak. És Horváth Gyula tudja, hogy ebből sem igaz egy betű sem.

Szilárd, rendületlen elvű ember, ha egy helyen nyíltan *függetlenségi politikai elvet* vall, nem megy át a szomszédba *kormánypárti kortesnek*. Szilárd, rendületlen elvű emberben van tisztességérzet, mely megbecsüli a mások elvűségét és fellázad az ellen, hogy egy 48-as függetlenségi népkör elnökségét ne bitorolja ugyanakkor, amikor a lelkét táviratilag annak kötelezi el, aki éppen a függetlenségi elveket rugta fel és kivált az országos függetlenségi pártból.

Szilárd, rendületlen elvű emberben kell lenni annyi szegényérzetnek, hogy nem léphet fel más és nem léphet fel maga függetlenségi politikai programmal, mikor tudja, hogy megválasztatása esetén egy politikai hermafrodita lesz, aki egyik lábával az Ugropártban, másikkal az Apponyisták közt foglal állást.

Az ilyen, aki ezeket cselekszi, a tisztességes közéleti terminológia nem szilárd, rendületlen elvű embernek, hanem politikai cédnak és szédelőnek, közéleti komédiásnak mondja és az ilyenek nevéhez tapadó gyalázatot a világ semmiféle Horváth Gyulája sem mossa le, akárhogy van verje mellette a reklám nagydobját és akárhogy hazudja — vizontszolgálat fejében — az impresszárió a magyar parlament egyik kolosszusának a szabadon idomított közéleti komédiás, a maga lapjában.

Undor és csömörlés fogja el a józanon gondolkodót, mikor nyílt piacon hall olyan lelki szegénységről tanúszkodó kijelentést, hogy a magyar parlamentnek szüksége van Sima Ferencekre.

Szegény, magyar parlament! Hát oda süllyedtél már, hogy Sima Ferencre szorítál, akik fenntartsák benned a szilárd, rendületlen elvűség típusát?

Szegény Magyarország! hogy oda jutottál, miszerint Horváth Gyula vonjon párhuzamot egy Zsilinszky Mihály és Sima Ferenc közt, az előbbi rovására és utóbbi dicsőítésére!

Zsilinszky és Sima! Válassz köztük magyar! Horváth Gyula megütötte a nagydobot: válassz!

Nem te, tápéi kerület! Mert hiszen te egy maroknyi félrevezetett, igaz elveidben elárult magyarság* vagy csupán. Hanem ti, a nemzet elei, magyar értelmiség!

Mert az nagyon alárendelt jelentőségű kérdés: ki képviselje a magyar parlamentben a tápéi kerületet? Az országos pártok máj számáránynál ebben semmi változás nem esik és a nagy politikát miattunk — hordja kánya!

De mélyen elszomorító, mert közéletünk súlyedtségére jellemző, hogy van, aki párhuzamba meri állítani Zsilinszky Mihállyal Sima Ferencet. A tudással a tudatlanságot, a jellemmel és politikai elvűséggel a tisztességtelen közéleti cédaságot, a becsület munkával az agyafurtsággal

élődöt, a komoly törekvéssel a stréberiséget, a tisztakezűséggel azt, kit csak imént vádoltak nyíltan, hírlapilag hűtlen kezeléssel, anélkül, hogy magát a vád alól tisztázná.

És e tény elszomorító, szégyenletes voltán mitsem változtat az, hogy az összehasonlítást az erre legilletékeltenebb, mert politikai jellem dolgában szintén megbízhatatlan Horváth Gyula tette. Nem még az sem, hogy hazug érdemekkel cafrangolta fel az általa elővezetett Simát, nem még az sem, hogy magáról ez impresszárióról a »Szegedi Híradó« f. évi 184-ik száma így ír:

„Ami a megbecsülés kérdését illeti, abban éppen ő t. i. (Horváth Gyula), ki Szapáryra éppen egynémely indokolatlanul élvezett előnyök és zsiros konkoc elvonása miatt haragudott meg, nem lehet illetékes bírő... Persze, hogy Horváth valamely főispán rokona ismét állást vesztethet; de azt jegyezze meg Horváth, hogy a közből nemcsak hasznot kell húzni, de a közért áldozni is illik.»

No hát, mi nem kutatjuk: miért haragudott meg Horváth Gyula a magyar kormányelnökre? semmi közünk hozzá: élvezett-e indokolatlanul előnyöket és voltak-e meg tőle zsiros konkocat vagy nem?

De azt tudjuk: miért olyan elkeseredett ellensége Zsilinszky főispánnak és ezért mondjuk ki bátran: hogy maradhat ugyan élte végeig a Sima impresszáriója, fel is magasztalhatja ezt a kreatúráját a menynekig; megütheti mellette a reklám nagydobját Horgoson, hiszen mindez vizontszolgálat fejében megy és Sima nem kevésbé csinál Szentesen reklámot a Horváth-kultusznak és diszarképleplezésnek.

Azonban Zsilinszky Mihály érdemei, közéleti multja vagy jelene és jelleme sokkal magasabban áll, semhogy ő mondhatson fölötte bírálatot, aki erre illetéktelen.

És impresszáriói dühöngésében rugdalózat ugyan a főispán felé, de rugdalózása Zsilinszky érdemei kisebbiteni, jellemtisztaságát bemocskolni soha nem fogja.

— **A tápéi mandátum.** A szarvasi szímalomtól áthelyezett a világközepe Tápéra. A fővárosi napilapok nap-napra új hirt hoznak a kis gyékényes faluból, mely ezzel igazándi jelentőségre vergődik.

Es a hírek mindenike a kerület követválasztói mozgalmairól zeng újabb-újabb éneket.

Hogy a Dorosmani, tekintélyesen látogatott szabadelvű párti értekezleten jelölt Kelemen Béla dr. visszalépett: ezt már közöltük. Közöltük a nyílt levelét is, melyet az alkalommal a választóhoz intézett.

Pár nappal a visszalépés után Léva József dr., a másik szabadelvű párti jelölt, akit Szegeden avattak azzá, megiepi a világot avval, hogy ő is visszalép. Miért? — Ezt nem tartja szükségesnek indokolni, amint hogy annak sem adta magyarázatát, miért lépett fel?

Igy aztán a kerület szabadelvű párti jelölt nélkül állt pár napig, sőt talán még ma sem bizonyos abban: ki lesz hát ez a jelölt?

A »Szegedi Napló« a f. évi 184.

számában azt újságolja, hogy tekintélyes számú tápéi kerületbeli szabadelvűpárti választópolgár Pálffy Viktor Szeged városi tanácsnokot kereste fel, neki a jelöltséget felajánlandó. De hogy a szegedi szenátor mit felelt az őt felkérő választóknak? Elfogadja-e vagy nem a jelöltséget? erről a nevezett laptárs nem ad hírt.

Ugyanczen számában írja a »Szegedi Napló« az is, hogy az adott viszonyok közt valószínűleg akcióba lép a függetlenségi 48-as párt, amelynek hívei többségben vannak a tápéi kerületben és amely csak annak hatása alatt kerülte ezúttal a jelölt-állítást, mert látta, hogy a kerületben nem annyira politikai pártok, mint inkább megyei és községi klikkek mérkőznek.

A szegedi laptárs híreiért természetesen nem vállalhatunk garanciát, annyival kevésbé, mert magánértesüléseink szerint meg a kerület szabadelvű párti választói tegnap igen népes értekezletet tartottak Dorosman, ahol egyhangú lelkesedéssel Gajáry Ödönt kiáltották ki a párt jelöltjének, akit a jelölésről nyomban táviratilag értesítették is.

Az azonban arról sincsen biztos hírünk, hogy Gajáry a jelöltségek elfogadja-e és így e magánértesüléseinket is fenntartással kell közölnünk.

Ujdonságok.

Szentes, 1892. augusztus 4.

— **Személyi hir.** Zsilinszky Mihály főispán, nem — mint megirtuk — a f. hó 1-én, hanem csak tegnapi érkezett haza horgosi birtokáról a folyó hivatalos ügyei elintézése végett.

— **Városi közgyűlés** lesz a délelőtti 9 órakor a túl a kurcai népkert nagyerőben. A közgyűlés tárgysorozatába, — mint előre jeleztük — fel van véve a f. évi városi költségvetés is, amelyet »vakulj magyarré módjára fognak letárgyalni, mintha ezzel is dokumentálhatnák, hogy nem Tasnády Antal dr.-nak szavazzák meg azt. Persze, ez igen jó mese az együgyűek félrevezetésére, de nem fog azokon, akik tudják, hogy bárkinnek elnöklötte alatt történik e költségvetés megszavazása, a város polgármestere Tasnády és így az ő kormányzatának szól az a költségvetés.

— **A kis náiva.** »Egy városi képviselő« nyájaskodik velünk és Tasnády Antal dr. polgármesterrel a »Szentesi Lap« f. évi 89. számának »Miért szolgál« című cikkében, olyan modorban és stílusban, mely nyilván elárulja, hogy az »egy városi képviselő« belső tagja a nevezett újság szerkesztőségének. A nyájaskodás csupán azért íródott meg, hogy visszavonják azt a tisztességes hangú cikket, amelyet pár számmal korábban írtak a polgármesterről. Vissza kellett pedig vonni e tisztességes cikk kijelentését azért, mert Tasnády nem ment lepre a hízelgések és nem akar kitérni az ellene megszavazott fejelelmi vizsgálat elől, hanem bátran szembeáll azzal. Az »egy városi képviselő« különben olyan náiv, hogy bizonyosan be fog jutni a mennyeknek országába, melyet tudvalevően az együgyűek népesítenek be. Azt a meglepő kijelentést teszi ugyanis, hogy az a tisztességes hangú cikk csak a szerkesztő távollétében juthatott be a »Szentesi Lap«-ba és a szerkesztő rá is dupláz, hogy aszongya: úgy van. No, most legalább tudjuk hogy a »Szentesi Lap«-ba csak a szer-

kesztő távollétében juthat be tisztességes dolog, de mikor ő itthon van: csak szenny, otrombaság és piszok.

— **Övintézkedések a kolera ellen.** Vármegyénk egészségügyi bizottsága a f. hó 1-én gyűlésezett Pollák Sándor dr. helyettes főorvos elnöklötte alatt, hogy a mindinkább közeledő kolera-veszedelem ellen meggyeszte egyöntetien állapítsa meg a kolera ellen való övintézkedéseket. A gyűlésen a járási orvosok referáltak a járásukban eddig foganatosított övintézkedésekről; az elnök felolvasta a Szentes városi egészségügyi biz. által elfogadott övintézkedéseket. Ezeket a gyűlés a megyére nézve is elfogadta és az egyes községek helyi szükségletéhez módosította. Határozatba ment tovább, hogy a biz. elnöke egy fertőtlenítési szabályzatot dolgozzon ki, mely kellő példányszámra kinyomtatva, a megyeyeli lakosság közt lesz, mihez tartás végett, kiosztva. Pollák Sándor dr. helyettes főorvos egyébiránt néhány nap múlva sorra látogatja a községeket, hogy szemlét tartson azok egészségügyi szolgálatá fölött. — Lapunk legutóbbi számában szakavatott kézből közöltünk egy kis cikket: »Hogyan védekezünk a kolera ellen.« Az ott elmondottakra most azt az észrevételt kapjuk — szintén illetékes kézből — hogy nem elég a legnagyobb tisztaság, ételben, italban, munkában és mulatságban mértékletesség, nem elég még az egyes hajlékokban egyesek által eszközölt fertőtlenítés sem, hanem kell, hogy ezt a fertőtlenítést hatósági közegek avatottan teljesítsék. Tisztaságot, mondja az észrevételek beküldője, mindenki teremthet a maga hajlékában. Jó ételben és italban is mértékletes lehet az, akinek a kellő anyagi eszközök állanak rendelkezésére. De aki ezek nélkül szűkölködik, akinek sovány, sokszor egészségtelen táplálékra jut csupán: a minden városban és községben található szegények százaian még a tisztaság sem ad, silány testi táplálkozás mellett, menedéket a veszedelmes kórság ellen. Ezért is közzönt be a járvány rendszeren az ilyenek hajlékaiba, melyek aztán kezesztő fészkéi lesznek a halálos veszedelemnek. S ép ezért ajánlja az észrevételek beküldője — igen helyesen — a jótékonyaság gyakorlását, mely mellett a szegénysorsúak a veszedelem idején jó és egészséges tápszereket kapnának — a járványos kórság ellen való védekezés egyik igen hathatós eszközének.

— **Fegyelmi ítélet.** Csató Zsigmond dr. alispán már meghozta az elsőfokú fegyelmi ítéletet Magyar Elek, hivatalától felfüggesztett Szentes városi aljegyző fegyelmi ügyében. Ez ítélet a nevezett aljegyzőt fegyelmileg vétkenek mondja ki és a vármegyei jegyzői nyugdíjalap javára fizetendő 100 frt pénzbüntetésben marasztalja.

— **Közigazgatási bizottság.** Vármegyénk közigazgatási bizottsága a f. hó 16-án, délelőtti 9 órakor tartja e havi rendes gyűlést a vármegyeház kistermében.

— **Tűz a határban.** Nagy tűzvész volt a f. hó 2-án a külhatárban, hol Piti Mihály derekegyházdali tanyáján hamvasztott el a romboló elem két szénakazalt, egy darabkaval tavalvi szalmát és egy kazal tőreket. A kár mintegy 1100 frtra tehető. A tűzoltáshoz elkerült a megyeház udvarán levő tűzfecskendő is, de mire ezzel kiérték a tanyára, már késő volt: a tűz elhamvasztotta ami tapot talált.

— **Ukáz.** El se hinnék, ha többfelől nem biztosítottak volna bennünket a hír igaz voltáról, hogy Burján Lajos mint helyettes polgármester, a mai közgyűlést megelőzően a városi tisztviselők közgyűlési tagjaihoz hivatalos ukázt intézett, melyben kötelességükre tette, bármiféle adminisztrációs és sürgős természetű hivatalos teendőik volna is, azokat félretenni és a közgyűlésen annak megnyitásától egészen végeig jelen lenni. Ezen helyettes polgármesteri abszurd ukáz értelmében hát a minta adminisztráció netovábbja az, hogy a tisztviselők hanyagolják el a hivatalos teendőiket, mert első dolguk, hogy a közgyűlésen szavazzanak.

— **Öngyilkossági kísérlet.** Széll Imre ármentesítő tarsulati pénztáros leánycseléde, Tomcsányi Mari a f. hó 3-án d. u., öngyilkos kóráddal a gógányparti kútba ugrott. A kút körül lakók látták, ahogy a szerencsétlen leány át akarta magát vetni a káván s rá is kiáltottak, hogy ne ugorjék le a kútba, de ezzel nem akadályozhatták meg a leány végzetes tettét, ki a következő pillanatban a mélységbe zuhant. Nem sikerült azonban magát elemésztenie, mert akik végzetes tettét látták, nyomban segítségére siettek és élve mentették ki a kútból. Hogy miért akart öngyilkos lenni? — erről eddig mi felvilágosítást sem adott a hozzá intézett kérdésekre.

— **Búcsú-est.** A szentesi ügyvédi kar és a járásbírósg tisztviselői holnap este búcsúlakomát rendeznek a körünkől távozó Zehery Lajos kir. aljárásbírónak, aki tudvalevőleg Szegedre költözik, miután az ottani kir. tábla tanácsjegyzőjéül lett kinevezve.

— **Eltűnt.** Dósa Molnár János órásmester, aki Szénáry Ferencz órászületében mint üzletvezető volt alkalmazva, a f. hó 2-án délután hazuról eltávozott és azóta nyoma veszett. Eltűnéséről a rendőrséget értesítették.

— **Adózók figyelmébe.** Mint az adóügyi tanácsnok által kibocsátott hivatalos hírdetésből is kitűnik, a f. hó 1-től az árteri adót is a városi adóhivatal szedi be. Minthogy ennek folytán a városi adópénztár teendői tetemesen felszaporodtak és az adófizetéseket minden egyes egyénnél több időt vesznek igénybe; minthogy továbbá a negyedéves állami és községi adót e hó 15-ig kellett befizetni, felhívjuk a szentesi adófizetők figyelmét arra, hogy adófizetéseiket ne halasszák az utolsó napokra, mert ekkor a pénztárnál a teendők összetorlódnának és az ott levő személyzet képtelen volna feladatának megfelelni.

Menyasszonyi selyem ruhákra való selymeket fekete, fehér és crème színekben, simát és damasztot méterenként 45 krtól 16 frt 65 krig (mintegy 200 különböző fajtkán) szállít egyes öltönyökre, vagy egész végében is postabőr- és vámentesen **Heineberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára** Zürichben. Mintak postafordulóval küldetnek. Svájcba intézett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó. (9)

MEGHIVÓ.

A »Csongrád megyei kör« f. hó 3-án szombaton d. u. 5 órakor a városi közgyűlési teremben közgyűlést tart, melyre a kör tagjait tisztelettel meghívom.

Tárgy:

1. Elnöki és alelnöki állások betöltése.
2. Esetleges indítványok.

Virágos Sándor,
h. elnök.

Irodalom.

A »**Vasárnapi Újság**« július 31-iki száma 26 képpel s a következő tartalommal jelent meg: »**Bolgáriából.**« Strausz Adolftól. (15 képpel: 1. Ferdinánd bolgár fejedelem mellszobra. Szécsi Antal szoborműve. 2. Közélti Szófiában. Hány Gyula rajza. 3. A fejedelmi palota parkjának egy részlete. Koller utódai fényképe után rajzolta Hány Gyula. 4. A szófiai fejedelmi palota. Filippopoliszi képek: 5. A főiskola. 6. A Maricza-hidja. 7. Az »Imahegy«. 8. »Cukor-hegy.« 9—15. Népalakok Bolgáriából.) — »**A rengetegben.**« Költemény Fejes Istvántól. — »**Miss Nightingale.**« Egy angol nőről a magyar nőknél. Irta dr. Farkas László. — »**Koronás dilettánsok.**« — »**A kholera Oroszországban.**« Orosz tudósítók után. — »**Egy éjjel a rablótanyán.**« Elbeszélés. (Képekkel.) — »**Nász az uralkodó családban.**« (Waidek Mária barónés férje Lucchesi Palli gróf arcképe.) — »**A király és unokája.**« (Mária Valéria főhercegnő férje, Ferenc Saluator főherceg és leánykajuk arcképe.) — »**Magyar utazó Ausztráliában.**« Veres Endrétől. — »**Egy svajci fürdő (Saint-Gervais**

